

บทนำ

"เคธี...ตื่นเถอะ ถึงแล้ว"

เสียงแปร่งๆ ของก่าจรจากตำแหน่งหลังพวงมาลัยทำให้แคทลียา ซึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเบาะหลังลืมนตาขึ้นมาอย่างงัวเงีย ขยับลำคอที่ปวดเมื่อยสองสามครั้ง ก่อนจะพนมมือไหว้คนที่อยู่ข้างหน้า

"ขอบคุณพี่กูก่ไก่มากเลยนะคะที่มาส่งเคธีถึงบ้าน"

"ลงจากเวทಿಯ่างหมดสภาพแบบนั้น พี่จะปล่อยให้เคธีขับรถกลับมาเองได้ยังไงล่ะ บ้านก็อยู่ไกลลิบขนาดนี้ ถ้าเกิดอุบัติเหตุหรืออะไรขึ้นมา พี่จะทำยังไง"

หญิงสาวหัวเราะคิก "ปีนี้เคธีจะยกตำแหน่งผู้จัดการดีเด่นให้พี่กูก่ไก่นะคะ"

"ยะ แม่คุณ" ชายหนุ่มร่างใหญ่ไว้เคราครีมแลดูตุตันแต่มีหัวใจสีชมพูเอ๋อเสียงสูง "ว่าแต่พรุ่งนี้จะไปถ่ายแบบไปไหนหรือ หน้าซีดหน้าเขียวชะอย่างนี้ พี่แคนเชิลให้ได้นะ"

"ไหวค่ะ" เธอรับคำหนักแน่น "ขอเคธีนอนเยอะๆ ลักคีน ใช้หัวแต่เนี้ยทำอะไรเคธีไม่ได้หรอกค่ะ"

กำจรวอดสายตามองใบหน้าสวยที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นของดาราสาวในความดูแลอย่างเอื้อเอ็นดู

แคทลียาเป็นสาวลูกครึ่งสวยคมเข้ม ใบหน้ารูปหัวใจ ดวงตากกลมโต จมูกโด่ง มีผิวขาวเหมือนสีของนมสดตัดกับผมดำดกหนา เรียกว่าได้รับส่วนผสมดีๆ จากพ่อซึ่งเป็นคนอเมริกันเชื้อสายอิตาเลียน และแม่ซึ่งเป็นคนไทยอย่างลงตัว เธอเข้าวงการมาตั้งแต่อายุสิบเก้าจากงานประกวดเวทีหนึ่ง

ช่วงแรกๆ หญิงสาวมีงานถ่ายแบบและงานโชว์ตัวเล็กๆ น้อยๆ ได้เล่นโฆษณาสองสามชิ้น ใช้เวลาอีกสามปีกว่าจะได้รับบทประกอบในละครช่วงเย็น ตอนนั้นเองที่ผู้จัดการหนุ่มเห็นแวว ‘รุ่ง’ ของเธอ จึงชักชวนเธอออกจากสังกัดของผู้จัดการคนเดิมมาอยู่ในสังกัดของเขา ซึ่งจะหางานให้เธอได้มากกว่าการอยู่ที่เดิม เธอตอบตกลงทันทีแม่จะต้องผิดสัญญาจนมีเรื่องราวใหญ่โตอยู่พักหนึ่งก็ตาม

เขาใช้เส้นสายให้เธอได้เล่นละครหลังข่าว โดยเรื่องแรกรับบทเป็นน้องสาวของพระเอกซึ่งเป็นบทที่เด่นพอสมควร เธอทำได้ดี ชโมยซีนนางเอกและนางร้ายชื่อดังได้หลายฉากทำให้คนดูจำเธอได้แม่น หลังจากนั้นเธอก็มีมานะ ชัดเกล้าฝีมือขึ้นเรื่อยๆ จนได้รับบทนางเอกเป็นครั้งแรกในอีกสามเรื่องต่อมา

ขณะนี้...ในวัยยี่สิบสี่ แคทลียาที่สวยงามสะพรั่งกำลังเป็นนางเอกสาวดาวรุ่งแถวหน้า มีผู้จัดติดต่อมาให้รับบทนางเอกมากมายจนเลือกไม่หวาดไม่ไหว งานโฆษณา งานโชว์ตัว งานถ่ายแบบ ถี่เสียจนขนาดที่คัดกรองรับเฉพาะงานดีๆ รายได้งามแล้ว ผู้จัดการอย่างกำจรวังต้องคอยจัดตารางงานอันแน่นเอียดจนหัวหมุน เขาและเธอต้องวิ่งลับรางจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน

แต่กระนั้นหญิงสาวก็ไม่เคยบ่น ท่างานที่เขารับมาทุกงานอย่างตั้งใจเสมอ ทำให้ผู้จัดการหนุ่มอดที่จะทุ่มเทให้กับเธอมากกว่า

เด็กในล้งกัคนอื่นๆ ไม่ได้

อย่างเช่นวันนี้...ทั้งๆ ที่มีไข้รุ่มๆ มาตั้งแต่เมื่อวาน แต่เนื่องจาก
ได้รับเกียรติให้เป็นแขกรับเชิญในคอนเสิร์ตใหญ่ของนักร้องหนุ่ม
วัยรุ่นที่กำลังมาแรง เธอก็ขึ้นไปแสดง...ทั้งร้องและเต้นอย่างเต็มที่ แต่
พอเดินพ้นหน้าเวทีเท่านั้นแหละ เธอก็หมดแรงจนขยับแทบไม่ไหว
ทรุดลงไปนั่งกับพื้น เขาต้องรีบอุ้ม จับใส่รถ และขับมาส่งถึงบ้านเดี่ยว
หลังใหญ่ชานเมืองซึ่งเธอเพิ่งจะซื้อไว้และย้ายมาอยู่เมื่อสามเดือนก่อน

"โชคดีนะคะที่วันนี้เคธีไม่ได้ทำขายหน้าหกล้มบนเวที"

"วันนี้เคธีทำได้ดีมาก" กำจรรชม "ดูจากของขวัญที่ได้จากแฟนๆ
ก็รู้ มา...ลงจากรถเถอะ พี่จะช่วยขนของเข้าบ้าน เคธีจะได้พักผ่อน
นอนแต่หัวค่ำ"

"โอเคค่ะ"

แคทลียารับคำพร้อมกับเปิดประตูลงจากรถด้วยท่าทางที่ถึงแม้
จะแสร้งทำให้ดูกระฉับกระเฉง แต่ก็ปกปิดความอ่อนระโหยได้ไม่มิด

หลังจากอาบน้ำอุ่นจัด เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนผ้าซาตินนุ่มผิว
แคทลียาก็รู้สึกสบายขึ้นและดูเหมือนว่าไข้จะลดลงไปบ้างแล้ว เธอเดิน
กลับมาที่ห้องนั่งเล่นซึ่งมีของขวัญจากแฟนๆ ไม่ว่าจะเป็ดอกไม้
จตุรพักตรพิมาน ตุ๊กตา กล้องของขวัญวางสุขุมอยู่บนโซฟาตัวยาวเต็มไปหมด
ปลายนิ้วเรียวยาวจับของแต่ละชิ้นดูอย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก

"น่าเบื่อจริง"

หญิงสาวบ่นเบาๆ กับตัวเอง เพราะในช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา
เธอได้รับของพวกนี้มากจนเกินพอ มันเป็นความลำบากและน่ารำคาญ
ที่จะต้องแสดงท่าทางดีใจแล้วหาทางแอบเอาไปทิ้งหรือบริจาคโดย
ไม่ให้ใครรู้

เธอเดินไปที่ตู้เย็น ลังเลเล็กน้อยก่อนจะเทไวน์ขาวที่แช่ไว้เย็น

เหยียบใส่แก้ว เดินกลับมานั่งทอดอารมณ์บนโซฟาอีกตัว สายตามอง
กวาดไปรอบด้าน

...ทั้งหมดนี้เป็นของเธอ

ไม่แน่ใจว่าเด็กผู้หญิงจากต่างจังหวัดที่ครอบครัวแตกแยกอย่าง
เธอจะสามารถมีทุกอย่างในวันนี้ได้

ตอนที่แคทลียาอายุเพียงหกขวบ พ่อชาวอเมริกันกลับประเทศ
ทิ้งแม่กับเธอซึ่งไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนให้เอาตัวรอดกันตามลำพัง
ความลำบากผลักดันเธอให้ทำทุกอย่างเพื่อที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้น ตอนอายุ
สิบสี่...เธอตัดสินใจกับเพื่อนที่ร่ำรวยที่สุดในชั้นเรียนจนเข้าหอออกใน
บ้านของเพื่อนคนนั้นได้อย่างเสรี

เด็กสาวเรียนรู้ว่าการใช้ร่างกายที่อ่อนเยาว์และความสวยงาม
แปลกตายเป็นยววนผู้ชายวัยพ่อซึ่งเป็นพ่อของเพื่อนนั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็น
อะไรนัก เธอยอมเป็นของเขาแลกกับค่าเลี้ยงดูเป็นเงินก้อนใหญ่ ซึ่ง
ทำให้ชีวิตของเธอกับแม่ดีขึ้นมาก

แต่เธอไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น สิ่งที่ต้องการ...คือทั้งหมด

แคทลียาค่อยๆ ยุงเข้ากับภรรยาให้แตกแยกกันทีละเล็กละน้อย
จนในที่สุดเขาก็หย่าขาดจากภรรยาและแต่งงานกับเธอตอนที่เธออายุ
สิบหกปี ส่วนแม่ของเธอตายด้วยโรคร้ายตอนเธออายุสิบเจ็ด

อยู่กินด้วยกันกับสามี...พ่อของอดีตเพื่อน...เพียงสองปีจนโอน
ย้ายทรัพย์สินของเขามาเป็นของเธอได้พอสมควรแล้วเธอก็ขอหย่าจาก
เขา

เขาร่ำร้อง กอดเข้าอ้อนวอนเธออย่างไร้ศักดิ์ศรีจนน่าสมเพช แต่
เธอก็ไม่ใส่ใจ เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่

เขาตามเธอมาถึงกรุงเทพฯ ฝ้าพยายามตี้อยู่หลายเดือนแต่เธอ
ไม่ใจอ่อน จนในที่สุดเขาก็ยอมเซ็นหย่าและกลับไปคืนดีกับภรรยาเก่า
ซึ่งทำให้เธอโล่งใจมากเพราะเขาจะได้ไม่มายุ่งเกี่ยวกับเธออีก

แคทลียาเข้าร่วมการประกวดหลายต่อหลายงานจนได้รับรางวัล
นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตที่เธอต้องการ หลังจากนั้นเธอก็พยายาม
เปลี่ยนแปลงตัวเองจนกลายเป็นเธออย่างทุกวันนี้

...ดาราสาวสวย นิสัยดี มากความสามารถ และตั้งใจทำงาน
...อดีต...จบลงไปแล้ว

หญิงสาวโน้มตัวเพื่อวางแก้วไวน์ที่ดื่มไปได้ครึ่งหนึ่งลงบนโต๊ะ
ตัวเล็ก แล้วสายตาของเธอก็สะดุดเข้ากับซองจดหมายสีดำสนิทซึ่ง
วางอยู่ท่ามกลางกองของขั้วถั่ว

...อะไรกัน

เธอขมวดคิ้วอย่างแปลกใจเพราะไม่เคยได้รับของขั้วถั่วสีหะมีน
ฉายความไม่เป็นมงคลแบบนี้มาก่อนจึงลุกขึ้นไปหยิบมันขึ้นมา พลิกซ้าย
พลิกขวาก็ไม่เห็นว่ามีอะไรเขียนอยู่บนซองจึงเปิดออกดู

ภายในมีกระดาษสีเดียวกับซอง มีอักษรที่ถูกตัดมาจากหน้า
หนังสือพิมพ์ขนาดต่างๆ ติดเรียงกันจนเป็นประโยคข่มขู่สั้นๆ

‘ถอน ตัว จาก บท ซาร่าห์ ถ้า ไม่ อยาก ตาย’

แคทลียารู้สึกถึงความประหลาดร้ายลอยขึ้นมาจากกระดาษแผ่น
นั้นจนไม่สามารถถือมันได้ต่อไปแม้แต่วินาทีเดียว เธอนึกมันเป็น
ชิ้นเล็กชิ้นน้อยและโยนลงพื้น ยืนหอบหายใจด้วยความโกรธเกรี้ยวอยู่
ตรงนั้น

...ใครกันที่ทำแบบนี้

บท ‘ซาร่าห์’ เป็นบทนางเอกเรื่อง ‘อรุณรุ่งที่อันวาร’ บทประพันธ์
อันโด่งดังเกี่ยวกับความรักอันเร่าร้อนที่เกิดขึ้นท่ามกลางความวุ่นวาย
จากการรณรงค์เลือดของสงครามกลางเมืองในประเทศสมมติ มีข่าวว่า
จะสร้างเป็นละครหลายต่อหลายครั้งมากกว่าสิบปีแล้ว แต่ทุกครั้งที่เริ่ม

มีข่าวก็มีอันต้องพับเก็บไปเพราะไม่สามารถหานักแสดงที่เหมาะสมกับบทบาทของนางเอกและพระเอกซึ่งถูกเขียนขึ้นอย่างประณีตสมบูรณ์แบบ และเป็นที่รักของนักอ่านทั่วประเทศได้

แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เพราะนอกจากผู้กำกับบรรพจน์...ซึ่งเป็นผู้กำกับละครชื่อดังมาหลายสิบปี มีอิทธิพลในวงการไม่น้อย ประกาศจะสร้างละครเรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้ายก่อนล้างมือจากวงการ เนื่องจากอายุมากแล้วและมีปัญหาด้านสุขภาพ และยังมีโรเมโอ... ดาราหนุ่มลูกครึ่งไทย-อิตาลีคนที่ทั้งหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสูงและกำยำเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่สวยงามลงตัวราวกับเดินออกมาจากบทประพันธ์ หุ่นเทเวเลาเรียนการแสดงเพิ่มเติมเพื่อรับบทเจ้าชายดาร์เมียร์...พระเอกของเรื่องด้วย

ดารานางเอกทุกคนในวงการที่มีรูปร่างหน้าตาพอจะเทียบเคียงกับ 'ซาร่าห์' ซึ่งเป็นสาวลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ต่างพากันแย่งชิงเพื่อครอบครองบทนี้ เพราะนอกจากจะได้ร่วมงานกับผู้กำกับละครอันดับหนึ่งของประเทศและดารานายที่กำลังมาแรงแล้ว เครื่องแต่งกายยังได้รับการออกแบบเป็นพิเศษจากห้องเสื้อชื่อดัง และการถ่ายทำเรื่องนี้เปิดลิปเปอร์เซ็นต์จะเป็นการถ่ายทำในต่างประเทศด้วย เนื่องจากผู้กำกับบรรพจน์ต้องการให้ละครออกมาสมจริงที่สุด มีข่าวอย่างไม่เป็นทางการแพร่กระจายว่าประเทศจีน ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลี และมาเลเซีย ต่างเตรียมจ้างที่จะซื้อลิขสิทธิ์ละครเรื่องนี้ไปฉายในประเทศของตัวเองต่างๆ ที่ยังไม่เริ่มสร้างเสียด้วยซ้ำ

มันเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งในยุคเศรษฐกิจถดถอยที่ผู้จัดทุกรายต่างพยายามลดต้นทุนเต็มที่แบบนี้ ดาราที่ได้รับบทซาร่าห์จะโด่งดังเจิดจรัสราวกับแสงอาทิตย์ในวงการละครไทยอย่างไม่มีใครเทียบรัศมีได้อีก

และมีการยืนยันเป็นการภายในแล้วว่าบทซาร่าห์ตกเป็นของเธอ

...แคทลียา เนลสัน

หญิงสาวกำมือแน่น เข้มปากเข้าหากันจนเป็นเส้นตรงอย่าง
มุ่มมัน

...เธอไม่มีทางถอนตัวแน่

...ต่อให้ต้องตายก็ไม่ยอม!

บทที่ 1

ชายหนุ่มรูปร่างสันทัด หน้าคม ผิวคล้ำตามประสาคนที่ชอบเล่นกีฬากลางแจ้งและใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ ผู้มีชื่อคู่ต้นว่าอาวุธ ในชุดเสื้อยืดสีดำ กางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม และรองเท้าผ้าใบซึ่งเพิ่งกลับมาจากการสะกดรอยตาม 'เป้าหมาย' ไปจนถึงท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิก้าวยาวๆ ผ่านประตูห้องทำงานกึ่งพักผ่อนของสำนักงานนักสืบ 'แสงตะวัน' เข้าไปข้างใน ซึ่งถึงแม้จะมีคนอยู่ถึงสองคนแต่กลับเงียบสงบ เพราะคนหนึ่งนอนหลับอยู่บนโซฟา ส่วนอีกคนนั่งทำอะไหล่รถยนต์หน้าคอมพิวเตอร์

เขาเดินไปที่ตู้เย็น หยิบน้ำอัดลมกระป๋องขึ้นมาเปิดดื่มรวดเดียวครึ่งกระป๋อง ก่อนจะหยิบรีโมตคอนโทรลขึ้นกดเปิดโทรทัศน์ ฟังอยู่จิตใจหนึ่งก็ทำหน้าที่

"อะไรวะ ขาวนี่อีกแล้ว"

แม่เลี้ยงบ่นของเขาจะไม่ดังมากนักแต่ก็ดังพอที่ทำให้คนซึ่งนอนหลับตาพักผ่อนอยู่บนโซฟาใกล้ๆ ลืมตาขึ้น ถ้ามองเสียงยานกาง

"อะไรของนายวะแม่"

อาวุธบู๊ยากไปทางโทรทัศน์ บนหน้าจอมีผู้จัดรายการเล่าข่าวชายสองหญิงหนึ่งแย่งกันวิจารณ์เรื่องที่เกิดขึ้นอยู่อย่างออกรส

"เรื่องดาราสาวลูกครึ่ง...เคธี...แคทลียา เนลสันถูกฆ่าไป"

ปาฏิหาริย์หัวเราะและขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ผิวขาวสะอาดเปล่ง 'ออร่า' เลื้อยเช็ดผ้าลินินเนื้อดีกับกางเกงผ้ายี่ห้อหุราคาแพงลิปสียงผลให้โซฟาหนังแท้สีน้ำตาลเข้มตัวที่เขา นั่งอยู่นั้นดูมอซอไปถนัดตา ดวงตาโตสีน้ำตาลเปลือกไม้บนใบหน้าหล่อเหลาหากหวานจนเกือบคล้ายผู้หญิง เป็นประกายขบขัน

"นายจะใจจัดใจดำทำตัวน่าเมื่อไปถึงไหนวะ คนสวยๆ ดังๆ อย่างนี้ตายทั้งคนมันก็ต้องออกข่าวใหญ่เป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์อยู่แล้ว"

"นั่นสิ"

เนกซ์ขยับแว่นกรอบบางที่เลื่อนต่ำลงมาให้เข้าที่และเงยหน้าขึ้น จากคอมพิวเตอร์มารู่มวง เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาวซีด รูปร่างผอมบาง ดวงตาเล็กเรียวตามแบบลูกคนจีน ใบหน้าเคร่งขรึมอยู่เสมอ ยิ่งใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนกไทเรียบร้อยอย่างนี้ยิ่งดูเหมือนนักวิชาการที่ทำงานวิจัยในมหาวิทยาลัยมากกว่าสำนักงานนักสืบ

"ตอนนี้ไม่มีข่าวไหนดังกว่าข่าวนี้ ไม่เล่นข่าวนี้จะไปเล่นข่าวไหน"

"ฉันไม่ได้หมายความว่าสื่อไม่ควรเล่นข่าวนี้" อาวุธทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟายาวตรงข้ามกับปาฏิหาริย์ "แต่เคธีถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยมในบ้านของตัวเองมาสองสัปดาห์เต็มๆ แล้ว ฉันแค่คิดว่าการสืบหาตัวฆาตกรน่าจะเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าการเอาแต่พูดกันว่าจะต้องเลื่อนการถ่ายทำเรื่องอรุณรุ่งที่อันนัวร์หรือไม่ ใครจะมาเล่นเป็นซาร่าห์แทนเธอ หรือพวกนายไม่คิดอย่างนั้น"

ยังไม่ทันที่จะมีใครตอบคำถาม ประตูกิ๊วกกระซกเปิดออกอีกครั้ง ผู้ชายผิวคล้ำกว่าอาวุธ...หรือจะอธิบายตรงๆ ง่ายๆ ว่า 'ด่าปี่'

สี่แบบโอเลี้ยง ร่างสูงใหญ่ โหลหนาบึกบึนเหมือนนักกล้ามในชุดเสื้อยืด สีขาวแขนยาวแต่รัดรูปจนแทบจะเห็นกล้ามเนื้อท้องทกลอนหรือที่เรียกहरुๆ ว่า 'ซิกซ์แพ็กส์' กับกางเกงยีนที่รัดเป้าพอยๆ ก้นก็กระแทกเท้าโครมๆ เข้ามาพร้อมกับเสียงผิวปากหือและหย่อนกันนั่งลงบนโซฟาเดี่ยว

เห็นใบหน้าอารมณ์ดีแบบนั้นของปาลัทแล้วปฎิหาริย์ก็อดถามขึ้นไม่ได้

"มีอะไรดีๆ เทรอหัด"

ผู้ถูกถามตบกลองตัวเล็กที่แขวนอยู่ข้างเอวและยกคิ้วก่อนตอบ "คดียาเสพติดที่พี่ฉายให้ฉันทำ ฉันงมอยู่หลายวันแล้ว เพิ่งจะสาวไปเจอตัวเบ้งวันนี้เอง เป็นซู้รักของนักการเมืองดังด้วยนะ ถ้าเลิกพดกันนิ้วเนียนวางไปทำธุรกิจดำมีดอีกเมื่อไหร่ ฉันคงจะสรุปรงานได้สักทีว่าแต่คุยอะไรกันอยู่นะ"

"เรื่องคดีฆาตกรรมเคธี...แคทลียา เนลสันกับบพนางเอกเรื่องอรุณรุ่งที่อันนาร์" เนกซ์ตอบแทนทุกคน

"อ้อ...ผู้กำกับบรรพจน์ไกล้ได้ตัวแสดงแทนแล้วนี่ มีตัวเก็งเหลืออยู่แค่สองคน"

อาวุธเล็กคิ้วขึ้นถามอย่างประหลาดใจจริงๆ "นายติดตามข่าวพรรคนี้ด้วยหรือ หน้าไม่ให้เลย"

"นายหาว่าฉันหน้าเถื่อนหรือ เห็นอย่างนี้ก็มึหัวใจศิลปะนะ"

"ศิลปะเข้าใจง่ายแนวปฏิทินเหล่าเบียร์หรือเปล่า" เนกซ์แซวอย่างไม่จริงจังนัก

"ทำไม่รู้ใจกันดีจัง" ปาลัทหัวเราะปากกว้างจนเห็นฟันขาวสะอาด "งานหน้าเมื่อแบบสกะครอยตามผู้หญิงกับชายชู้ที่พากันเข้าห้างสรรพสินค้าบ้าง เข้าร้านอาหารบ้าง เข้ามานรุตบ้าง ฉันที่ต้องรองอกเป็นช่วงๆ มีเวลาฟังข่าวไว้สาระทั้งวันนั่นแหละ"